

Arrest

nr. 289 521 van 30 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 14 maart 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 26 april 2018 met nr. 203 052 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 mei 2018 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Op 10 februari 2020 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal stelt op 29 september 2020 vast dat dit verzoek niet-ontvankelijk is.

1.3. Verzoeker dient op 8 augustus 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op het aanvraagformulier, de zogenaamde bijlage 19ter, wordt aangeduid dat verzoeker de aanvraag doet zowel in functie van zijn Belgische partner als in functie van één van zijn Belgische minderjarige kinderen. In een navolgende mail van 1 februari 2023 verduidelijkt de raadsman van verzoeker dat hij enkel een aanvraag wenst te doen als ouder van een Belgische minderjarig kind. Op 2 februari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op werd ingediend door:

Naam: [A.-B.]

Voorna(a)m(en): [A.A.T.S.]

Nationaliteit: Irak

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie. In eerste instantie werd het ingediend in functie van de partner, mevrouw [S.B.F.S.]. Nadien werd daar aan toegevoegd dat de aanvraag werd ingediend in functie van een minderjarig Belgisch kind nl. [A.-B.A.].

Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat het niet de bedoeling is om met 1 aanvraag in functie van 2 referentiepersonen de aanvraag te doen. De voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische partner zijn verschillend van de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgisch kind. Gezien de raadsman van betrokkene een brief heeft toegevoegd waaruit blijkt dat het wel degelijk gaat over gezinshereniging met de Belgische zoon, gaan we er van uit dat dit de bedoeling was.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de familieleden bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;"

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: "Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld."

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een verstreken Iraaks paspoort voorgelegd, alsook een (slechte kopie) van een identiteitskaart met vertaling. Er werd ook nog een stuk van een rapport voorgelegd van de 'Immigration and Refugee Board' van Canada.

Het spreekt voor zich dat een verstreken paspoort geen geldig document is zoals voorgeschreven.

De Iraakse identiteitskaart (zonder vervaldatum) kan evenmin als een geldig identiteitsdocument worden beschouwd. Het betreft een intern Iraaks document waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen document is met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn. Het rapport van de Canadese immigratiedienst doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag en al zeker niet van een geldig paspoort overeenkomstig de bepalingen van art. 41, §2 van de wet van 15.12.1980, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80. Zijn verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt concreet de volgende toelichting bij zijn middel:

"De bestreden beslissing weigert het verblijf aan verzoeker om één enkele reden: geen voorlegging van een "geldig paspoort" in hoofde van verzoeker (stuk 1).

Verweerder verwijst wel naar artikel 40ter, §2 Vreemdelingenwet inzake de noodzaak aan een "geldig identiteitsdocument" doch dit wordt door verweerder duidelijk foutief en uiterst eng (alsook contra legem) als louter een "geldig paspoort" geïnterpreteerd.

Concreet stelt de bestreden motivering letterlijk (stuk 1):

[...]

In het gemotiveerd verzoek gezinshereniging van verzoeker werd omtrent het bewijs van identiteit in de zin van artikel 40ter Vw uitdrukkelijk gemotiveerd (stuk 3):

"De ouder moet zijn identiteit bewijzen (zie stuk 1 - Iraaks paspoort verzoeker alsook stuk 2 - Iraakse identiteitskaart verzoeker. De Iraakse ID-kaart is zonder vervaldatum en dus onbepaald geldig in tijd (zie stuk 7)). De identiteit van verzoeker werd ten andere reeds herhaaldelijk bevestigd, alwaar diens gerechtelijke vaststelling van vaderschap over zijn twee kinderen steeds voor de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge is gekomen, waarbij het Parket van de Procureur des Konings in beide gevallen gunstig heeft geadviseerd (zie stuk 2A en 2B). "

De website van het Agentschap Integratie en Inburgering van de Vlaamse Overheid verduidelijkt tot op heden zeer duidelijk (stuk 10 en <https://www.agii.be/thema/ie-bent-familielid-van-een-belg/je-bent-derdelander/je-bent-ouder-van-een-minderjarige-belg/welke-documenten-heb-je-nodig-voor-gezinshereniging-met-een-belgisch-minderjarige-kind>):

"Je moet je identiteit bewijzen. Je bewijst je identiteit in principe met een paspoort of een identiteitskaart. Sinds de wet van 4 mei 2016 bepaalt artikel 40ter Verblijfswet dat je a/s ouder je identiteit moet bewijzen met een 'geldig' identiteitsdocument. Sindsdien aanvaardt DVZ alleen nog een geldig paspoort, geldige nationale identiteitskaart of een ander geldig identiteitsbewijs (= betrouwbaar document met foto dat de identiteit van de persoon vaststelt) als bewijs van identiteit. Het feit dat enkel nog een geldig document aanvaard wordt is betwistbaar. Volgens artikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Verblijfswet, moet je je identiteit bewijzen overeenkomstig artikel 41 Verblijfswet. Volgens dat artikel, dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan je het bewijs van je identiteit ook op andere manieren bewijzen, bijvoorbeeld met:

- een vervallen paspoort*
- een vervallen identiteitskaart*
- een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER,*
- een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER*
- een ander bewijs van je identiteit*

Deze soepele regels voor het bewijs van identiteit komen voort uit het Unierecht (zie HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99). Het is moeilijk in te zien waarom dezelfde bewijsregels niet van toepassing zouden zijn

op het verblijfsrecht van ouders van een minderjarig Belgisch kind. Ook dat verblijfsrecht vloeit immers voort uit het Unierecht (zie HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09). "

Artikel 40ter, §2, 2° Vw. verduidelijkt voor familieleden van een minderjarige Belg dat "een geldig identiteitsdocument" moet worden voorgelegd, zonder te specificeren dat dit specifiek over een paspoort zou moeten gaan:

"2° de familieleden bedoe/d in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. "

Arikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Vw, verwijst inzake bewijs van identiteit naar artikel 41 Vw. Volgens deze bepaling (dat de regels over binnenkomst van Unieburgers en hun familie behandelt) kan het bewijs van identiteit op diverse wijzen gebeuren. In artikel 47 Verblijfsbesluit wordt zulks uitgewerkt:

"§1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten ;

1 ° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. "

De verblijfsprocedure voor ouders van een minderjarig Belgisch kind betreft een omzetting van het Zambrano-arrest en is gebaseerd op art. 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09). Ook de regels over bewijs van identiteit voor Unieburgers en hun familie (dus art. 41 Vw) komt voor uit rechtspraak van het HvJ over vrij verkeer (arrest BRAX, HvJ 25 juli 2002, Brax, C- 459/99; zie ook art. 5, lid 4 Burgerschapsrichtlijn). Er kan bezwaarlijk voorgehouden worden als zou het HvJ plots een andere zienswijze hanteren over de bewijsmodaliteiten inzake identiteit voor ouders van een Belgisch kind (art. 20 VWEU) dan inzake vrij verkeer.

Bovendien is verzoeker - naast zijn vervallen Iraakse paspoort - OOK in het bezit van een originele en geldige Iraakse identiteitskaart, dewelke alreeds gebruikt werd ter identificatie van verzoeker door zowel het UNHCR, de DVZ als het CGVS en waarvan het CGVS herhaaldelijk uitdrukkelijk bevestigde dat deze documenten "enkel uw identiteit en herkomst uit Irak aantonen, die in deze beslissing niet betwist worden - stuk 8).

Ook het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen, afdeling Brugge ziet geen probleem inzake de correcte identiteit van verzoeker in diens gunstig advies ter vaststelling vaderschap over zijn Belgische kinderen, terwijl ook de Ambtenaren van de Burgerlijke Stand te Postende en te Oudenburg diens identiteit in hun registers bevestigen middels inschrijving op de geboorteakte van diens beide kinderen (stuk 3.2A en 3.2B).

Artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister voorzien bovendien dat de gegevens die zijn opgenomen in het Rijksregister bewijskracht hebben tot bewijs van het tegeldeel (zie o.a. T. EVRARD, T Vreemd. 2019, nr. 1, p. 29). De identiteit van verzoeker in de registers te Oostende en te Oudenburg zijn duidelijk en stemmen overeen met zijn geldige identiteitskaart én met zijn vervallen Iraaks paspoort (stuk 3.2A, stuk 3.2B en stuk 5). Het tegendeel wordt door verweerder niet bewezen.

Verweerder kan/mag zich niet rechtsgeldig boven de wet stellen.

De wet voorziet in artikel 40ter Vw enkel en alleenlijk "een geldig identiteitsdocument".

Verzoeker legt in casu een duidelijk leesbaar en beëdigd vertaald geldig identiteitsdocument voor in de vorm van een geldige Iraakse identiteitskaart, terwijl de info hierop ook wordt bevestigd door een intussen recent vervallen Iraaks paspoort, terwijl deze info evenzoveel wordt bevestigd door het UNHCR, de DVZ cel asiel, het CGVS, het Openbaar Ministerie en de Burgerlijke Standen van Oostende en Oudenburg.

Per verbrekingarrest nr. 237.127 van 18 juni 2020 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een analoog dossier (evenzoveel van een Iraaks onderdaan van wie een vervallen paspoort en een geldige Iraakse identiteitskaart voorlag) zeer duidelijk (stuk 7):

"3.5. In het neergelegde administratief dossier bevindt zich een kleurenkopie van een Iraakse identiteitskaart, vergezeld van een gelegaliseerde beëdigde vertaling, waaruit blijkt dat het stuk is opgemaakt op 2 September 2018. Het draagt een stempel "stuk 2". Verzoeker had in zijn punt 1.1 bedoelde aanvraag ook verwezen naar zijn Iraakse identiteitskaart in de bijlage 2. De Raad leest nergens in artikel 40ter, §2, 2° Vreemdelingenwet dat de identiteit van een ouder van een minderjarig Belgisch kind moet bewezen worden door een geldig paspoort. Wei vereist deze bepaling dat een geldig identiteitsdocument wordt voorgelegd. Een identiteitsdocument is een ruimer begrip dan een paspoort.

(...)

3.8. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker aangetoond dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld en in strijd met artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond."

Een identieke beoordeling dringt zich in casu op.

Het komt verweerder niet toe om plotsklaps te oordelen dat enkel en alleenlijk een geldig biometrisch paspoort kan worden aanvaard als identiteitsbewijs. Verweerder is geen wetgever. Zolang de wet verduidelijkt dat het "ruimer begrip een identiteitsdocument" in deze geldt heeft verweerder zich aan de wet te houden.

Bovendien geeft verweerder zelf expliciet toe dat het haar diens gezinshereniging er niet in gelegen is om tot weigering binnenkomst of terugnijving van ouders van een Belgisch kind te komen, doch "het gaat er enkel om om betrokkene te kunnen identificeren in het kader van de aanvraag gezinshereniging" (zie 'bijlage 20' van de heer J.C. als vader van diens Belgisch kind op 23.12.2022 -stuk 11).

Welnu, verweerder is intellectueel oneerlijk indien zij tracht voor te houden dat verzoeker niet afdoende geïdentificeerd zou kunnen worden. Zoals hierboven reeds uitvoerig beschreven werd verzoeker immer zéér duidelijk correct geïdentificeerd door zowel het UNHCR, de DVZ cel asiel, het CGVS die de identiteit bevestigde, het Openbaar Ministerie in de rechtbank te West- Vlaanderen, Justitie bij monde van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, de Burgerlijke Stand Oostende met inschrijving van vader in het geboorteregister en de Burgerzaken van stad Oudenburg met inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen en wachtregister. Dit alles terwijl ook een (vervallen) Iraaks paspoort voorligt én een geldig Iraakse identiteitskaart.

Verweerder is te kwader trouw indien ze in dergelijke situatie poneert dat ze verzoeker niet kan identificeren en daardoor het verblijfsrecht van verzoeker als vader van zijn twee jonge Belgische kinderen wordt ontzegd.

Dit kan niet gehonoreerd worden."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"[...]"

In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart in functie van zijn Belgische minderjarig zoon ingediend. Het blijkt niet en verzoeker geeft ook niet aan dat deze gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"[...]"

Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen: [...]"

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van "een geldig identiteitsdocument", terwijl het voorheen volstond om "een identiteitsdocument" over te leggen. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het niet volstaat om zich te voegen bij minderjarige Belgische kinderen om een recht op gezinshereniging erkend te zien.

In casu heeft verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag "een vervallen Iraaks paspoort" voorgelegd. Het betreft dus een paspoort dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing afgerond zo'n 2 jaar verstreken is. Dit is duidelijk geen geldig identiteitsdocument, zoals verweerder heeft duidelijk

gemaakt. Door dit vast te stellen voegt verweerder geen voorwaarde toe aan artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, maar past hij deze bepaling gewoon toe.

Zoals gezegd verlangt de wetgever de afgifte van een “geldig identiteitsdocument”. Dit kan een geldig paspoort zijn maar het begrip ‘identiteitsdocument’ is ruimer dan het begrip ‘paspoort’. Verzoeker kan in alle ernst echter niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder ter zake steeds een geldig paspoort zou vereisen. De Iraakse identiteitskaart (zonder vervaldatum) kan evenmin als een geldig identiteitsdocument worden beschouwd. Het betreft een intern Iraaks document waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen document is met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn vervallen Iraakse paspoort wel volstaat omdat de authenticiteit ervan niet in vraag wordt gesteld door verweerder, dit paspoort zijn identiteitsgegevens bevat.

Deze overtuiging en de andere document (Iraakse identiteitskaart) waarnaar verzoeker verwijst kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die steunt op een duidelijke wettelijke bepaling die de afgifte vereist van een geldig identiteitsdocument, wat een vervallen paspoort nu eenmaal niet is. Het volstond dan ook dat verweerder vaststelt dat verzoeker geen geldig identiteitsdocument heeft neergelegd. Hij diende dus geen rekening te houden met en evenmin te motiveren aangaande de andere documenten die verzoeker heeft neergelegd en die volgens zijn oordeel identiteitsgegevens bevatten.

Verzoeker kan als ouder van een statisch Belgisch minderjarig kind niet dienstig verwijzen naar “het Unierecht” en meer bepaald naar het Brax-arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 waarin kan worden gelezen dat “[...] de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknoping hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld”

Dit werd trouwens nog eens herhaald in het arrest van 5 mei 2011 in de zaak McCarthy. In dit arrest heeft het Hof van Justitie voorts duidelijk gemaakt dat de eerdere Zambrano-uitspraak van 8 maart 2011 een uitzonderlijke situatie betrof van twee niet-EUouders met minderjarige kinderen die de Belgische nationaliteit hebben omdat ze in België zijn geboren. Indien één van de ouders de Belgische nationaliteit heeft, quod in casu, resulteert het vertrek van de niet Belgische ouder niet in de verplichting voor het betrokken kind om België te verlaten, wat haaks staat op artikel 20 VWEU en wat centraal stond in het Zambrano-arrest. Evenmin kan verzoeker dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van 237.127 van 18/6/2020. Los van het gegeven dat het Belgisch recht geen precedentenwerking kent, heeft dit arrest geen betrekking op situatie waarin een geldig identiteitsdocument ontbreekt.

Verzoeker kan evenmin afbreuk doen aan een duidelijke wettelijke bepaling die een geldig identiteitsdocument vereist, door te verwijzen naar het feit dat hij zich sedert zijn eerste aanvraag in België heeft gevestigd met zijn partner en hun gemeenschappelijke kinderen.

Het staat verzoeker vrij om in België bij de bevoegde diplomatieke post van het voor zijn bevoegde land dat uit Irak is ontstaan, een aanvraag in te dienen tot afgifte van een nationaal paspoort. Het is niet aan verweerder om bij gebrek aan initiatief van verzoeker, genoeg te nemen met een paspoort dat verstreken en dit tegen een duidelijke wettelijke bepaling in.

Verweerder past duidelijk artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet toe, dat duidelijk de vereiste bevat van het overleggen van een geldig identiteitsdocument.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.”

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Beide partijen zijn het er over eens dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende als vader van een Belgisch minderjarig kind dat niet eerder gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. Het betreft dus de situatie voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : [...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. [...]” (eigen onderlijning)

2.5. In de bestreden beslissing wijst verweerder op de bepalingen van artikel 52, § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) juncto artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat melding maakt van de vereiste voorlegging van een geldig paspoort met, in voorkomend geval, een geldig inreisvisum. Hiermee lijkt verweerder dus te willen aangeven dat verzoeker minstens een geldig paspoort dient voor te leggen in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging.

Concreet stelt verweerder vervolgens vast dat het door verzoeker voorgelegde Iraakse paspoort is vervallen en dus niet langer een geldig document is. In zoverre verzoeker ook nog een kopie van zijn Iraakse identiteitskaart met beëdigde vertaling voorlegde, samen met een stuk van de Canadese ‘Immigration and Refugee Board’, oordeelt verweerder als volgt:

“De Iraakse identiteitskaart (zonder vervaldatum) kan evenmin als een geldig identiteitsdocument worden beschouwd. Het betreft een intern Iraaks document waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen document is met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn. Het rapport van de Canadese immigratiedienst doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

2.6. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van “een geldig identiteitsdocument”, terwijl het voorheen volstond om “een identiteitsdocument” over te leggen.

2.7. De wetgever verlangt dus de afgifte van een “geldig identiteitsdocument”. Dit kan een geldig paspoort zijn, maar het begrip ‘identiteitsdocument’ is ruimer dan het begrip ‘paspoort’. Verzoeker voert dan ook terecht aan dat verweerder in strijd met de wettelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet handelt in zoverre hij lijkt te willen aangeven dat een geldig paspoort zou moeten voorliggen. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verweerder dit standpunt zelf bijtreedt in zijn nota met opmerkingen. De verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat melding maakt van geldig paspoort met, in voorkomend geval, een geldig inreisvisum kan dan ook niet als determinerend of voldoende draagkrachtig worden beschouwd. De verwijzing naar deze bepalingen kan alleszins geen afbreuk doen aan de duidelijke bewoordingen van de specifieke wetsbepaling die toepassing vindt in de voorliggende situatie, met name artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat de voorlegging van een “geldig identiteitsdocument” vereist.

2.8. In zoverre verzoeker een vervallen Iraaks paspoort voorlegde, kan de Raad niet anders dan samen met verweerder vaststellen dat dit inderdaad niet langer een “geldig” identiteitsdocument is. Verzoeker

betoogt weliswaar dat het betwistbaar is dat actueel een “*geldig*” identiteitsdocument wordt gevraagd. Dit betreft evenwel een kritiek op de wet.

2.9. Verzoeker betoogt daarnaast dat zijn Iraakse identiteitskaart onterecht niet is aanvaard als “*geldig identiteitsdocument*”. Hij wijst er op dat hij in een bij de aanvraag gevoegd begeleidend schrijven aanvoerde dat de Iraakse identiteitskaart zonder vervaldatum en dus onbepaald geldig is in de tijd en dat zijn identiteit ook reeds herhaaldelijk werd bevestigd, in het bijzonder door de rechtbank van eerste aanleg van Brugge in het kader van de gerechtelijke vaststelling van vaderschap van zijn twee kinderen. Hij stelt dat deze identiteitskaart ook reeds werd gebruikt om hem te identificeren door zowel het UNHCR, de Dienst Vreemdelingenzaken als de commissaris-generaal, waarbij deze laatste herhaaldelijk en uitdrukkelijk bevestigde dat de door hem voorgelegde documenten, waaronder de Iraakse identiteitskaart, “*enkel uw identiteit en herkomst uit Irak aantonen, die in deze beslissing niet betwist worden*”. Hij benadrukt dat ook het parket in het kader van de vaststelling van vaderschap van zijn kinderen, geen probleem zag inzake zijn correcte identiteit en ook de ambtenaren van de Burgerlijke Stand van Oostende en Oudenburg zijn identiteit in hun registers bevestigden middels inschrijving op de geboorteakten van de beide kinderen. De gegevens van zijn identiteitskaart worden volgens verzoeker ook bevestigd door het, intussen vervallen, paspoort. Hij benadrukt nog dat de identiteitsgegevens in de Belgische registers overeenstemmen met de door hem voorgelegde stukken en het tegendeel alvast niet wordt aangetoond. Nog stelt hij, met verwijzing naar de artikelen 52 en 59 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41 van de Vreemdelingenwet, dat het bewijs van identiteit op verschillende wijzen kan worden geleverd, onder meer met een identiteitskaart of met elk ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Hij betoogt dat verweerder de wet foutief en te strikt interpreteert waar hij de facto aangeeft enkel een geldig biometrisch paspoort te aanvaarden. Hij stelt dat de voorgelegde Iraakse identiteitskaart het bestuur toelaat om hem afdoende te identificeren.

2.10. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van zijn Iraakse identiteitskaart voorlegde, met beëdigde vertaling. Het document bevat een soort van watermerk of sticker en hierop worden een register- en identiteitskaartnummer vermeld, net als de naam van de bevoegde ambtenaar en diens handtekening, het registratiebureau en stempels. Het bevat ook een foto van de betrokken persoon en, onder meer, de voor- en achternaam van de betrokkene, de voornamen van de vader en de moeder en van de grootvaders zowel aan vaders- en moederskant, het geslacht en de geboortedatum en -plaats. De identiteitsgegevens zoals deze worden vermeld op deze kaart stemmen overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op het vervallen paspoort van verzoeker. Verweerder toont alvast ook niet aan dat dit niet het geval zou zijn.

Verweerder wijst er in zijn beslissing weliswaar op dat enkel een slechte kopie van de identiteitskaart voorligt, maar er blijkt niet dat dit een determinerende overweging is in de bestreden beslissing. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat, zoals verzoeker correct aangeeft, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij in het kader van zijn procedure(s) voor internationale bescherming reeds zijn originele identiteitskaart voorlegde. Verweerder kon er dus niet van onwetend zijn dat verzoeker in België beschikte over zijn originele identiteitskaart. Hij kon deze dus ook alsnog opvragen of eventueel vragen dat verzoeker deze overlegde aan de politiediensten tijdens de woonstcontrole.

In het begeleidend schrijven bij de aanvraag wees verzoeker er verder op dat zijn Iraakse identiteitskaart geen vervaldatum heeft en deze dus onbepaald geldig is in de tijd. Ter bevestiging hiervan voegde hij een stuk van de Canadese ‘*Immigration and Refugee Board*’ dat de Iraakse identiteitskaart nog aanduidt als mogelijk het belangrijkste officiële document in Irak dat ook is vereist voor het verkrijgen van een paspoort. Verweerder betwist in de bestreden beslissing op zich niet dat een Iraakse identiteitskaart onbepaald geldig is in de tijd. Hij weigert dit stuk enkel te aanvaarden als “*geldig identiteitsdocument*”, omdat het een intern Iraaks document is waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan nu het geen document is “*met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn*”. Verweerder toont evenwel niet concreet aan waarom de verschillende gegevens en kenmerken van de voorgelegde identiteitskaart niet toelaten de echtheid van dit document na te gaan. Zoals verzoeker correct aanhaalt, werden in het kader van de procedure(s) voor internationale bescherming op zich ook geen twijfels geuit betreffende dit voorgelegde originele identiteitsdocument. Verzoekers identiteit en nationaliteit werden niet betwist. Er blijken geen concrete aanwijzingen die doen twifelen aan de echtheid van het voorgelegde identiteitsdocument. Minstens blijken deze niet uit de bestreden beslissing.

Verweerder kan in dit verband verder niet in redelijkheid vereisen dat elk voorgelegd identiteitsdocument biometrische gegevens bevat. Het stellen van een dergelijke vereiste zou ook tot gevolg kunnen hebben dat zelfs sommige paspoorten, ondanks hun geldigheidsduur, niet langer kunnen worden aanvaard. Een

dergelijke vereiste kan niet worden gelezen in de wet. Verder verduidelijkt verweerder niet op welke *“bijzondere kenmerken”* hij voor het overige precies doelt.

2.11. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Verzoeker dient te worden bijgetreden in zijn standpunt dat verweerder de voorliggende Iraakse identiteitskaart niet correct heeft beoordeeld in het licht van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Er is bijgevolg grond tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS